

KÄÄK

2/96

Kuntojumppaa ja arpajaisvoittoja

-

**Savo-Karjalainen Osakunta
esittäytyy**

**Turun Yliopiston Savo- Karjalaisen Osakunnan
kausaalinen jäsenistöbulletiini
TY-SKO-ry-KJB-1996-2**

Toimituskunta

Perttu Keinänen   Päätoimittaja
Esa Nousiainen
Anu Jokela
Petri Kähkönen
Johanna Nousiainen
Johanna Tuomisto

Julkaisijan osoite

Savo-Karjalainen Osakunta ry.
Rehtorinpellonkatu 4-6 B
20500 TURKU

puh.   (921) 2328391
E-mail   sko@utu.fi
WWW   <http://www.utu.fi/org/yhd/sko>

Painopaikka

Kirjapaino Kulma

Painos

750 kpl

ISSN 0786-0315

Käk tuoksuu tuorerehulle

Piäkirjotus

Monelle teistä voi käsite osakunta olla aivan tuntematon. Onko se Marxilaisen ajattelun tuloksena syntynyt kommuunijärjestelmä vai äärioikeistolaisfatalistinen jokaisella-on-oma-osansa-järjestelmä? No ei ole. Osakunta on tavallisten opiskelevien ja jo valmistuneiden ihmisten poppoo jonka tarkoituksena on tarjota liennytystä päivän kiireisiin vähän kaikenlaisen toiminnan muodossa. Mutta luepa tästä lehdestä enemmän asiasta, niin ehkä tulet tulokseen, että on parempi mennä notkumaan osakunnan nurkkiin muitten kiusaksi, kuin kaivaa se isoisän perintöhaulikko sängyn alta elämän ja opiskelun ressatessa. Mutta kyllä osakunnassakin voi ressaantua, jos haluaa olla välttämättä mukana jokaisessa tapahtumassa ja illan vietossa.

Joten, tervetuloa vaan osakuntaan!

Sisälmysluettelo

Piäkirjotus	1
Perttu Keinänen	
Mitä SKO:ssa tapahtuu	2
Perttu Keinänen	
Naistenkerho	2
Anu Jokela	
Miestenkerho	3
Esa Nousiainen	
ChTr	3
Videoyöt	4
Kyykkä	4
Kulinarinen tiedekunta	4
Johanna Tuomisto	
Juhlat	6
Kesäpäivät	7
Petri Kähkönen	
Miten SKO:hon voi liittyä	11
Perttu Keinänen	
Johanna Tuomisto	
Johanna Nousiainen	
Laulukilpailu	15
Perttu Keinänen	
Juoru Palsta	15
Asiasta perillä oleva taho	
Moraalinvartija tilittää	16
Johanna Nousiainen	
Inspektori vaihtui	16
Perttu Keinänen	
Sarjakuvan riemuvoitto	16
Perttu Keinänen	
Opaste osakuntaan	
Takakansi	

Mitä osakunnassa tapahtuu

Mikä kumma oikein onkaan osakunta? Ne teistä, jotka ette aikaisemmin ole törmänneet moiseen saatatte ihmetellä mokomaa ilmiötä ja pitää sitä reliikkinä ja hieman paheksuttavanakin jäänteinä muinaisesta kansallistunnon ja heimohengen täyttämästä menneisyydestä. Mutta ei, näin ei asianlaita ole.

Osakunta nykyisessä muodossaan on kuin mikä tahansa harrastusjärjestö, joka tarjoaa puitteet ja asiasta innostunutta väkeä harrastamaan ja järjestämään.

Heimohenkisyyksikin on tietysti nähtävissä, mutta eivät syntyperä tai asuinsija ole mitenkään merkitseviä. Asut missä asut taikka synnyit missä synnyit, olet aina tervetullut joukkoomme.

Seuraavassa on esiteltynä vain osa siitä mitä SKO:ssa vuoden mittaan tapahtuu.

Päivystys

Joka arkipäivä klo 12-13 kerääntyä osakunnan toimistoon vaihteleva määrä osakuntalaisia juomaan päivystyskahvia, teetä tai jotain muuta ja keskustelemaan kuulumisista taikka muuten vaan tuottamaan ääntä. Samalla käydään myös äärimmäisen jännittävä ja joka kerta toistuva taistelu viimeisestä pullapalasta. Päivystyksessä kuulet mitä tulevaisuudessa on tarkoitus tapahtua ja mitä todellisuudessa tapahtui.

Naistenkerho (liian) lyhyesti

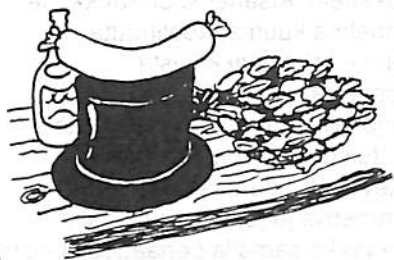
Anu Jokela

Minulle armollisesti suodun tilan puitteissa (neljännes sivua) esittelen osakuntamme vireää naistenkerhoa. Nimensä mukaisesti naistenkerho on Savo-Karjalaisen Osakunnan kauniimman sukupuolen yhteenliittymä, jonka pyrkimyksenä on lisätä Afroditen tyttärien tietoutta Dionysoksen jalosta juomasta, valkoviinistä.

Kerhon toimintaperiaate on varsin yksinkertainen. Kerran pari kuukaudessa, sunnuntaisin, neidot kokoontuvat jonkun kanssasisarensa luo arvioimaan kahta eri valkoviiniä, nauttimaan emäntänsä kahvituksesta ja parantamaan maailmaa. Viimeksi mainittu onnistuu erityisen hyvin valkoviinin viritettyä neitostemme kielenkannat. Ilta sujuukin aina

rattoisan rupattelun merkeissä ja saattaa jopa jatkua jossain anniskelupaikassa, mikäli innostusta riittää. Kustannukset viineistä eivät nouse päättähuimaaviksi, sillä ne jaetaan osallistujien kesken.

Kerhoon liittyminen ei vaadi suuria ponnistuksia tai salaisia rituaaleja. Riittää, kun olet oikeaa sukupuolta - tasa-arvolakiin on turha vedota - ja ilmestyt oikeaan paikkaan oikeaan aikaan. Ensimmäisestä kohdasta on toivottavasti jo luontoäiti huolehtinut, toisesta vaatimuksesta selviät seuraamalla SKO:n tiedotteita TYL:in infopalstalta tai osakunnan päivystyksestä. Ja kuten kaikissa riippuvuuden johtavissa harrasteissa, ensimmäinen kerta on aina ilmainen.

Makkaraa, Olutta ja Saunomista Herraseurassa

eli osakunnan miestenkerho
esittäytyy

Esa Nousiainen

Osakuntamme aktiivisesti toimivista kerhoista miestenkerho on nimensä mukaisesti se, joka tarjoaa akateemisille herroille tilaisuuden harrastaa

suomalaiskansallisen ajanvieton parhaiden perinteiden vaalimista ja jatkamista oluenjuonnin, makkaransyönnin ja saunomisen merkeissä

Kerho kokoontuu säännöllisen epäsäännöllisesti muutaman kerran lukuvuoden aikana. Kokouksissa maistellaan kahta eri olutta, joista toisen tulisi olla suomalainen keskiolut. Kummastakin oluesta ja sen ominaisuuksista annetaan lausunto, jossa myös pyritään tunnistamaan olut. Suolaisennälkää tyydyttämään varataan lenkkimakkaraa ja saunomismahdollisuus pyritään järjestämään.

Miestenkerho ei ole ryppyotsaisten olutasiantuntijoiden temmellyskenttä, vaan kokousten keskustelunaiheet ja kokoontumismuodot ovat varsin vapaamuotoiset. Itselleni mieleenmuistuvana esimerkkinä voinen mainita lukuvuoden 94-95 päätöskokoontumisen Suomen jääkiekkjoukkueen voitokkaan maailmanmestaruus-loppuottelun jälkeen.

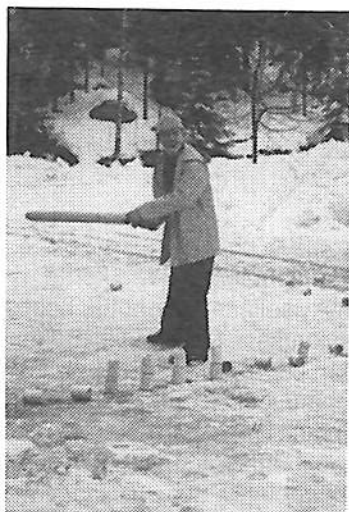
ChTr

ChTr on SKO:n punvaviininmaistelijoiden kerho, joka nykyisellään kokoontuu noin kerran kuussa. Tällöin toimistomme pyöreän punaisen pöydän ääreen kokoontuu joukko enemmän tai vähemmän asiaa harrastaneita maistelemaan ja tutustumaan kulloinkin tarjolla oleviin viineihin.

Kerholla on pitkät perinteet sillä se on Suomen toiseksi vanhin punaviinikerho. Joukkoon ovat tervetulleita kaikki asiasta kiinnostuneet. Kokoontumisajat saa selville toimiston ilmoitustaululta.

Videoyöt

Osakunnan videokerho kokoontuu varsin säännöttömästi. Joskus tapahtumista on ilmoitettu kuukauttakin aikaisemmin ilmoitustauluilla ja Tykkärin infopalstalla, ja joskus taas päätämmekin vain päivällä päivystyksessä katsella illalla rainoja. Tyypillisesti kerrallaan tutustutaan kolmeen tai viiteen visuaalispainotteiseen tarjokkaaseen. Pitempää katselutapahtumaa kutsutaankin videoyöksi, sillä moinen tapahtuma kestää parhaimmillaan ilta kahdeksasta aamu yhdeksään.

Kyykkä

Osakuntamme urheilullinen puoli paljastuu ainoastaan yhdessä muodossa, nimittäin kyykän peluuna. Kyseessä on karjalainen perinnepeleä, jota pelataan 1½ kiloilla katuilla ja kaljapurkin kokoisilla puustavalmistetuilla kyykillä. Peli on hauskaa eikä se rasita liiaksi akateemiseen rivakkuuteen tottuneita opiskelijoita. Kyykkää pelataan sunnuntai päivisin urheilupuistossa tai Arcanumin parkkipaikalla.

Kerran vuodessa järjestetään SKO-Open -niminen yliopistollinen kyykkätturnaus, johon ovat tervetulleita kaikki mahdolliset järjestöt ja poppoot nelihenkisin joukkuein. Kisahenki on rankka ja tunnelma kuuma, huolimatta helmikuisista pakkasista. Opeissa myös yleensä harjoitellaan turnauskestävyyttä vuotuista MM-kyykkää varten.

Keväällä öitten valoistuttua ja lämmentyä järjestetään myöskin Yökyykkä samalla periaatteella kuin Openkin. Pelien peluu vain nyt aloitetaan illalla ja pelit kestävät joukkueiden määrästä riippuen myöhään yöhön.

Kulinarinen tiedekunta

Johanna Tuomisto

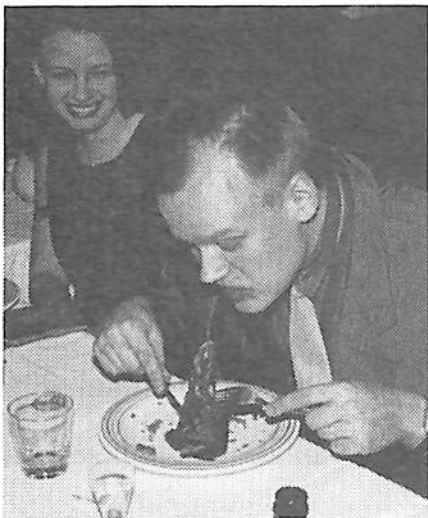
Turun yliopiston seitsemäs tiedekunta, kulinaarinen tiedekunta toimii Savo-Karjalaisen Osakunnan piirissä. Tiedekunnan toiminta alkoi

vuonna 1931, kun T.J. Kukkamäki aloitti tieteelliset kokeet selvittääkseen miten kokkeliipiimä syntyy. Kokeista syntyi sekä kokkeliipiimää että väitöskirja kulinaariseen tiedekuntaan, ensimmäinen laatuaan.

Kulinaarisella tiedekunnalla on hyvin väljä organisatorinen rakenne. Hallintovirkamiehinä toimivat dekaani ja notaari ja muuten onkin sitten epäluukuinen joukko epämääräisiä virkoja. Tiedekunnan jäseniä ovat kaikki osakunnan jäsenet. Kulinarian eri alojen professuureja tiedekunnassa on useita esim. kalakukkokirurgian ja kulinaarisen dopingin professuurit. Sihteerin ominaisuudessa notaari taitaa olla ainoita tiedekunnan jäseniä, joka tietää, mitä virkoja on haettu, perustettu, täytetty tai ylipäänsä olemassa. Useimmiten tiedekunnan jäsenetkään eivät ole oikein perillä omista viroistaan. Tämä johtunee siitä, että tiedekunnan kokoukset pidetään yleensä Seniorijuhlien virallisen osuuden loppupuolella, kun on jo nautittu muutama virvoke ja päästy juhlatunnelmaan. Allekirjoittanutkin on joskus tullut hakeneeksi jotain virkaa noin puolen sekunnin harkinta-ajalla ja saanutkin sen viran. Jos en olisi kirjoittanut muistiin nimikettäni, en taatusti muistaisi sitä enää. Tiedekunnan kokouksissa tarkistetaan myös väitöskirjoja ja muita opinnäytteitä aina sitä mukaa kun niitä tarjolle tuodaan. Opinnäytetyöt eivät kuitenkaan ole pääasia, vaan

enemmän tai vähemmän akateeminen puheenparsi ja tarinat kulinaarisista kokemuksista värittävät kokouksia.

Onneksi kiinnostus tiedekuntaa kohtaan on kasvanut ja siitä puhutaan epämääräisiä asioita epäluukuisia kertoja kuussa Osakunnan päivystyksissä ja muissa tilanteissa. Toivoa sopii, että tiedekunta vähän nuortuu, sillä eläkeiän molemmin puolin kiikkuvat tiedekunnan kantavat voimat eivät jaksu loputtomiin. Olisihan se mukavaa jos junioritkin saisivat entistä enemmän suunsa auki seniorijuhlissa ja muissa tiedekunnan kokouksissa. Tänä vuonna tiedekunta täyttää 65-vuotta ja toivon että osakuntalaisten innostus väitöskirjojen tekoon ei ole kesän aikana hiipunut ja saisimme järjestettyä oikean päivätilaisuuden väitöstilaisuuksia varten. Juhlavuoden kunniaksi olisi mukavaa saada lisää tohtoreita tiedekuntaan.

Juhlat

Mukavan lisän osakuntamme toimintaan tuovat perinteitä vaalivat akateemiset juhlamme.

Keväällä järjestettävä vuosijuhla tuo päänvaivaa ja puuhastelua moneksi kuukaudeksi asiaan vihkiytyneille. Arvoisalle juhla-vaelle juhla on aina kokemisen arvoinen tapahtuma. Vuosijuhlat järjestetään jossain paikkakunnan ravitsemusliikkeessä tai vastaavassa ja ohjelmaan kuuluu huolella suunniteltu illallinen, puheita, erilaisten kunnianosoitusten jakoa ja vanhoja tansseja. Jatkot järjestetään osakunnan tiloissa, joissa on jo lupa löysätä kravattia taikka puvun kaulusta ja panna jalalla koreasti hieman modernimman tanssin merkeissä. Jatkoilla on yleensä myös ollut jotain ohjelmaa.

Juhlat ovat aina merkittävä tapahtuma ja niitä jaksetaan puida pitkälle kevääseen.

Syksytalvesta järjestetään Seniorijuhlat. Kyseessä on osakunnan senioreille järjestettävät juhlat, joihin kuitenkin ovat tervetulleita myös kaikki vielä opiskelevat juniorijäsenemme. Paikkana on tällä kertaa osakunnan tilat.

Seniorijuhlissa päähuomio kiinnittyy ehdottomasti pöydän antimisiin. Tarjolla on perinteisesti ainakin kala- ja lanttukukkoa, karjalanpiirakoita ja kokkelipiimää. Juhlan kuluessa kuullaan muutama puhe ja välillä lauletaan. Lauluperinne onkin vahvasti osakuntamme laulumestarin hoidossa. Illan vanhetessa siirrytään taas tanssin pariin ja vapaampaan seurusteluun.

Kesäpäivät

Ei muumitaloa lukita yöksi...
eli subjektiivisia kokemuksia
Jäppilän kesäpäiviltä anno 1995

Petri Kähkönen

VR Suomi saattaen vaihdettava,
VR Suomi saattaen vaihdettava...
Kuhmuiset tavaravaunut paahtuvat
Turun ratapihan helteessä
Joensuun pikajunan kolkatessa
hitaasti ulos painostavan kuumasta
kaupungista. Sisällä junassa, heti
ensimmäisessä vaunussa veturin
takana, istuu iloisesti puliseva
joukko SKO:laisia. Matkansa kohti
itäpohjoista ja siellä jossain Savon
Sydämessä kellottavaa Jäppilän
pitäjää kesäpäivineen ovat
aloittaneet Ritva, Minna-Liisa, Jussi
sekä mie. Vähemmän
raideliikennesuuntautunut
osakuntalaisjaosto lienee samaan
aikaan lähdössä matkaan Turusta
henkilöpiilillä. Heidät tapaamme
myöhemmin tämän kertomuksen
kuluessa.

Viiden tunnin junamatka sujui
rattoisasti vilkkaan keskustelun ja
ympäristön tarkastelun muodossa.
Mellilän seudun monotoniset
maisemat aihauttivat väristyksiä,
Humppilassa ihasteltiin
kapearaiteista rautatietä
höyryvetureineen ja Urjalassa
onnistuttiin bongaamaan
ensimmäinen suo ja järvi. Ennen
pitkää olimmekin jo ruuhkaisella
Tampereen asemalla, jossa
kuitenkin halullisimmat sielut

joukostamme onnistuivat
tydyttämään jäätelön- ja
kaupassakäyntihimonsa.
Ryhmämme myös vahvistui: Raisa
liittyi Tampereella joukkoomme
iloiseen. Orivesi, Jämsä,
Jyväskylä... Keski-Suomen
pääkaupungin jälkeen sukellettiin
viimein Pönttövuoren tunneliin:
Savo - viimeinkin! Vielä Lievestuore
ja Hankasalmi ja sitten määränpää:
Pieksämäki.

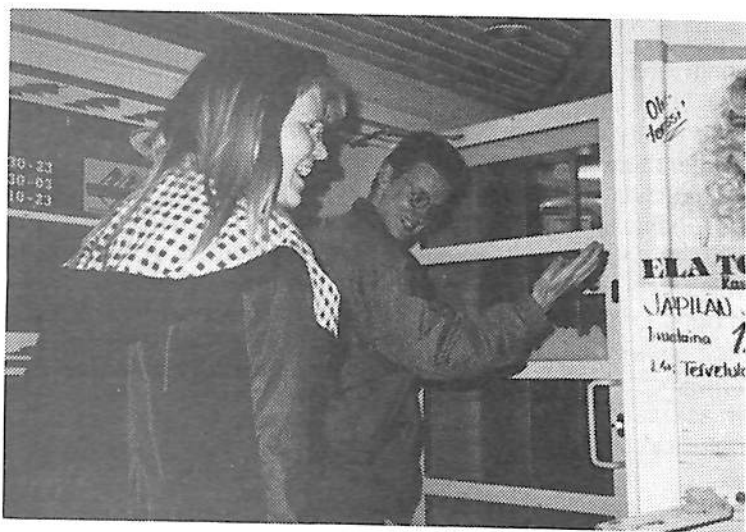
Pieksämäen legendaarisella
risteysasemalla meitä oli vastassa
ylioppilas Nousiainen, joka toivotti
meidät tervetulleiksi Savoan.
Toimitimme rautatieaseman
läheisessä elintarvikeliikkeessä
pakolliset elintarvikeostokset.
Tämän jälkeen ulostauduimme ja
yritimme saada vihiä Pieksämäen
kaupungin kuulusta viheliäisyydestä
ja onnettomuudesta. No - eipä tuo
nyt mitenkään niin kovin kurjalta
Ryösyranalta näyttänyt.
Ahtauduimme seuraavaksi Esan
autoon, jolla sitten ajaa hurautettiin
parin kymmenen kilometrin matka
Jäppilän kirkonkylään.

Tietosanakirjassa ei Jäppilä saa
kovinkaan paljon tilaa osakseen.
Lähinnä kerrotaan kyseessä olevan
pienen, Keski-Savossa Pieksämäen
koillispuolella Mikkelin läänissä
sijaitsevan kunnan, jossa maa- ja
metsätaloudella on edelleen vankka
sija elinkeinorakenteessa.
Asukkaita Jäppilässä on noin 1 800.
Heistä nelisensataa asuttaa
kirkonkylää, jonka hyvin säilynyt
miljöö mainitaan kunnan
tärkeimpänä nähtävyytenä.

Jäppilässä majoituimme aivan kirkonkylän tuntumassa sijaitsevalle vanhalle kansakoululle, joka oli matkailijoitten käytössä. Rakennus sisälsi tilavan keittiön, kaksi makuukamaria ja ison pirttimäisen luokahuoneen, joka oli remontoitu oleskelutilaksi pistämättömään 1970-luvun alun tyyliin. Muurari ei ollut säästellyt laastia takkaa muurattaessaan, myrkyinvihreän laipion alla komeili lautaristikko (ihan kuin osiksella) ja kaiken kruunasi puusälevarjostimella varustettu punavärinen sähkölamppu, jota räpsytelemällä saattoi kuvitella olevansa discossa. Vain levari ja Boney M Gold puuttuivat... Kun vielä ulkopuolisessa tarkastelussa havaittiin hirsinen rantas sauna, maakellari, liiteri ja villiintynyt vattupöheikkö, tulimme tulokseen: paikka oli käytännössä täydellinen SKO:n kesäpäivien viettoa varten! Sitten vaihdoimme vapaalle. Ilo

olikin havaita ylioppilasnuorison vaihtavan normaalit kaupunkipukineensa country-henkisiin haute couture -oloasusteisiin, joissa merkittävimmät komponentit muodostuivat vanhoista verryttelyhousuista, flanelipaidoista, virttyneistä villasukista sekä ikikuluneista tarralengkareista. Uutta olomuotoamme hetken ihasteltuamme miehet suuntasivat kohti saunanlämmityksen jaloa urakkaa. Ja pian kohosikin siniharmaa savukiehkura vihreällä Pinotexillä sivellyn rantasauan piipusta.

Eipä aikaakaan, kun pihaan kurvasi vähemmän raideliikennesuuntautunut osakuntalaisjaosto Tikkusen Jaanan menopelillä. Autosta purkautuivat Anut I ja III, dokaani-Kaija, Jaana sekä Risto. Joukkomme alkoi siis olla koossa. Kesäpäivien vietto saatettiin

viralliseen alkuunsa saunoen ja uiden. Miesten saunavuoroa tosin alussa häiritsi hieman se, etteivät naiset olleet muistaneet lisätä puita saunottuaan... No - äkkiäkös se tuli uudelleen syttyi.

"Mikäs sen iskelmälaulajan nimi oli, joka jäi norsun alle?" Tämä kuolematon, maailmankaikkeuden syvintä olemusta valottava kysymys esitettiin allekirjoittaneelle palattuani saunasta. Saunaterveisten esittäminen jähmettyi huulilleni ja sain kuin sainkin pitkäkestoisen muistini pölyisistä lokeroista kaivettua esiin Nykypostin, vai oliko se nyt Hymyn, noin vuodelta 1981 olevan artikkelin, jossa kerrottiin tästä sinällään hyvin traagisesta tapahtumasta. Siunasin jälleen kerran mielessäni aikakauslehdistön lukemisen muassaan tuomaa yleissivistystä lausuessani järjestyttävät sanat: "Tuulikki Eloranta".

Sitten olikin jo aika väkemme lähteä tutustumaan Jäppilän yöelämään. Suuntasimme kohti ravintola Syvänsin Majakkaa, jossa iltamme sujui varsin rattoisasti erilaisten käymistuotteiden, Maaseudun Tulevaisuuden, lennokkaan keskustelun ja ynnä tantsahdellun parissa. Illan ehdoton ykköshitti oli Aki Sirkesalon "Naispoholainen" sekä moniaat Kaija Koon levytykset, jotka saivat eräät seurueemme jäsenistä lähes ekstaattiseen mielentilaan. Yleistä riemua herätti myös ravintolan ulkopuolella ollut mainos, jonka mukaan itse Eila Torvela yhteyneen

esiintyisi seuraavana päivänä Jäppilän lavalla.

Majakassa saimme myös ensikosketuksen Savon Wiina -nimiseen tuotteeseen. Kenties tämän alkoholipitoisen juoman nautinnalla oli tietty vaikutus siihen, että paluumatka ravintolasta majapaikkaamme muodostui varsin hupaiseksi. Laulu raikui ja metallisten ajorata-aitojen päällä käveltiin. Etenkin ohittaessamme majapaikkamme välittömässä läheisyydessä rakenteilla olleen usean sadan nelion tiililinnan, jonka yksi osa muistutti erehdyttävästi muumitaloa, emme voineet enää hillitä itseämme. "Ei muumitaloa lukita yökshi - hei muumiiiiii..." raikui riemukas laulu Sydän-Savon yössä joukkomme kirmaillessa iloisesti tanssahdellen mäkeä alas.

Päivä 2. Tuli aamu ja toinen päivä. Vastoin ennako-odotuksia pinkaisimme ylös varsin varhain ja pirteinä seuraavana aamuna. Uskaliaimmat aloittivat päivänsä aamu-uinnilla. Eipä aikaakaan, kun olimme jo tutustumassa Jäppilän kirkonkylän nähtävyyksiin. Löysimme paikallisen majatalo-kievarin, oopperalaulaja Veikko Tyrväisen patsaan kunnantalon

pihalla, vanhaan lainajvästöön sijoitetun kotiseutumuseon, kirkon ja hautausmaan. Erityisesti viimeksi mainittuja katsastellessa kului tovi jos toinekin. Varsinkin hautausmaa kertoi mielenkiintoista tarinaansa Jäppilän pitäjän sosiaalisesta ja muustakin menneisyydestä. Kotiseutumuseoon tutustuminen piti jättää seuraavaan päivään, sillä museo oli auki ainoastaan sunnuntaisin klo 11-14.

Tämän jälkeen hiukopala olikin jo tarpeen, joten rahakkaampi väestönosa siirtyi Kievariin lounaan, säästäväisempi kansakoululle omien eväiden, pariin. Edellinen yö vaati veronsa sillä ruokailun jälkeen viettämämme ettonetuokio venähti parhaimmillaan lähes kolmen tunnin mittaiseksi. Sitten olikin aika aloittaa lauantai-illan vietto Jäppilässä saunomisen ja takan ääressä istumisen merkeissä. Pian alkoi kuitenkin bilejalka vipattaa, joten ei muuta kuin keelit päähän, lateksit naamaan ja menoksi kohti Jäppilän yötä.

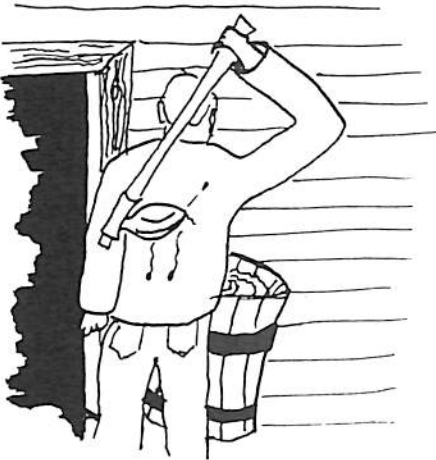
Kapakkakerroksemme ensimmäinen kohde oli Kievari. Täällä seurasimme televisiossa esitettävää ah niin nostalgista "Liekehtivä torni" -elokuvaa. Kaijalle kyseiseen rainaan liittyi aivan erityisiä muistoja: Kaija ei ollut saanut katsoa elokuvaa kotonaan loppuun viitisentoista vuotta aiemmin.; syy: Kaijan veli oli oksentanut lattialle kesken elokuvan. Sulkemisajan tultua siirryimme jatkamaan iltaamme Majakkaan, jossa saatoimme seurata "Liekehtivää tornia" aina kihelmöivään loppuratkaisuun saakka. Majakasta suuntasimme taasen kansakoululle jatkoille.

3. päivä. On kesän kirkas huomen ja suvisunnuntai... Jäppilän kirkon kellot kutsuivat kansaa sanankuuloon aamukymmeneltä. Meikäläiset istuivat tässä vaiheessa vasta aamiaispöydässä miettien tulevan päivän strategiaa. Puolen päivän tienoissa suuntasimme kohti kirkonkylää. Täällä emerituskuraattorimme Anu I saattoi luovuttaa Savo-Karjalaisen karusellin kiitokseksi vierailustamme Jäppilän kunnan edustajalle - so. kunnantalon postilaatikolle. Tämän jälkeen siirryimme kohti kotiseutumuseota, jossa olikin paljon mielenkiintoista esineistöä hyvin järjestettynä. Myös ryhmämme historioitsija-kansatieteilijät pääsivät näyttämään mistä kana pissii: esinetunnistus äityi lähes valehtelijoiden klubia muistuttaneihin sfääreihin. Etenkin eräs metsätyökalu sai aivan

uudenlaisen käyttötarkoituksen yhdistettynä metsänistutus- ja selänkynsintäkuokkana.

Kaikki hyvä loppuu aikanaan. Näin kävi myös kesäpäiville. Museosta tultuamme joimme kahvit kievarissa, jossa saimme kuulla kuuman huhun. Eila Torvela, jonka edellisenä iltana olisi pitänyt esiintyä Jäppilän lavan kauden päätöstilaisuudessa, olikin tehnyt Jamma Tuomiset (eli jättänyt saapumatta). Kievarista lähdettyämme kokosimme romppeemme kansakoululta ja lähdimme kohden Pieksämäkeä. Täällä seurueemme erkaantui Turkuun ja Pielavedelle suunnanneisiin autoihin, sekä Kouvolaan, Joensuuhun ja Kontiomäelle vieneisiin juniin. Kesäpäivät olivat ohi ja osakuntalaiset suunistivat kohti uusia seikkailuja.

Miten osakuntaan liitytään ?

Tämä kysymys on saattanut nousta mieleesi lukiessasi edellä ollutta selvitystä toiminnastamme ja kaivannet siihen näin ollen pikaista vastausta. SKO:hon liittyminen on varsin yksinkertaista. Etsi jostain käsiisi osakunnan jäsenanomuskaavake, täytä se ja palauta osakuntaan, vaikkapa päivystysaikaan. Viikon kuluttua voitkin sitten tulla noutamaan jäsenkorttiasi ja maksamaan huikean ainajäsenyys maksumme (20 mk) osakunnan hallituksen tarkistettua luottokelpoisuutesi, poliittisen taustasi ja sotilasurasi. (ei vaiskaan, tietävästi ei poppooseemme pyrkineistä ole kellekkään koskaan annettu rukkasia, eikä kenenkään taustoja varsinkaan ole tarkasteltu) Hakemuskaavakkeita löydät luonnontieteiden talon osakuntien ilmoitustaululta, S-Osikselta SKO:n ilmoitustualulta tai varmimmin ja mukavimmin SKO:sta. Osakuntaan löytyy opaste lehden takakannesta.

Seuraavassa on parin osakuntalaisemme selostus siitä, kuinka he löysivät ihanaisen SKO onnelan.

Tarina siitä, kuinka ajauduin osakuntaan ja jouduin uraputkeen.

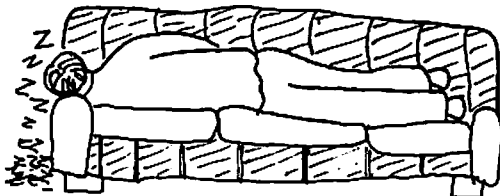
Johanna Tuomisto

Aloitin opiskelun yliopistossa vuonna 1991. Kuten kaikki työnsä kunnolla tekevät tutorit, minunkin tutorini vei meidät tutustumiskäynnille Osakuntiin. Tuo käynti ei ole jäänyt mieleeni mitenkään erikoisena valonhohtoisena hetkenä, jona olisin päättänyt liittyä jäseneksi SKOhon, vaan se on painunut samaan hämyyn jossa uinuvat niin ylioppilaaksitulopäivä kuin yliopiston pääsykokeetkin.

Kaikesta huolimatta löysin itseni osakunnasta aina silloin tällöin ja varsinkin bileistä. Tuona syksynä opiskelijat kampanjoivat paremman opintotuen puolesta järjestämällä mm. mielenosoituksen Eduskuntatalon edessä. Sinne järjestettiin junalastillinen opiskelijoita myös Turusta, minäkin olin mukana, en osoittakseni mieltä vaan hyödyntääkseni ilmaisen ja mukavan kyydin Hesaan ja takaisin tavatakseni ystävättäreni. Toisten taistellessa paremman elintason puolesta me istuimme kahvilassa ja juorusimme syksyn tapahtumista kummankin uudessa opinahjossa. Takaisin Turkuun lähdetessä sattui niin mukavasti, että osakunnan iskujoukko astui asemalle samaan aikaan kanssani ja näin sulauduin mukavaan seuraan kotimatkaksi. Matka sujuikin rattoisasti, eväitä syötiin ja

juotiin. Tutorini oli mukana ja hän paljastui osakunnan emännäksi, niinpä myöhemmin jäsenhakemukseeni kirjasinkin perusteluksi viinin, jota hän minulle tuossa junassa auliisti tarjoili.

Selatessani vanhaa kalenteria alkavat merkinnät osakunnassa vietetystä ajasta lisääntyä marraskuusta alkaen ja niinhän siinä kävi, että minusta tuli vakiokalustoa noin kuukaudessa. Rento ja lupsakka meininki olivat viedä maalaistytön mukanaan, mutta onneksi opintotukilautakunta piti pelotteillaan huolen siitä, että opintojakin tuli suoritettua edes se vähimmäismäärä. Keväällä 1992 kipusin uraputken suulle alkaessani päivystäjäksi eli kerran viikossa toin toimistolle pullat ja maidot ja keittelin kahvit kavereille. Päivystysvuoroni oli maanantai aika monena lukukautena ja muutaman kerran yllätyin perusteellisesti joko kauheata sotkua tai täysin tuntemattomia miehiä, jotka löytyivät nukkumasta maanantaiaamuna puolenpäivän aikaan toimistosta. Nuo tuntemattomat miehet eivät olleet kauaa tuntemattomia, sillä heti herättyään he esittelivät itsensä paljastuen legendaarisiksi hahmoiksi lähimenneisyydestä.

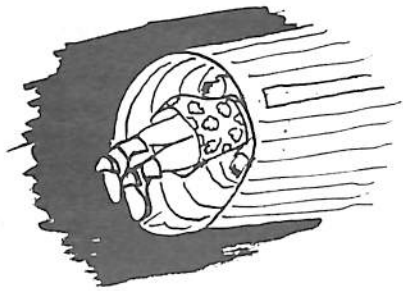

Luisakahdin osakunnalliseen uraputkeen saman vuoden syksyllä ryhtyessäni hoitamaan emännyyttä viransijaisena. Satunnaisista paniikkikohtauksenpoikasista huolimatta selviydyin ihan hyvin, kiitos silloisen kuraattorin neuvojen ja huolella täytetyn emännänvihon, josta löytyi apu kaikkiin ongelmiin juhla järjestelyissä. Kaiken kaikkiaan hoidin emännyyttä kaksi ja puoli vuotta ja olen ainakin oppinut järjestämään juhlia monen kokoisille ryhmille.

Uraputken vallankahvaosastoon tutustuin viime vuonna, kun olin toisena kuraattorina eli varapuheenjohtajana. Kokoustekniikkaa tulikin harjoiteltua käytännössä monesti johtaessani hallituksen kokouksia. Kaaoksen hallitsemisen jalon taidon kun vielä oppisi, niin sitten olisin valmis vaikka presidentiksi.

Osakunnallisen urani huippuna on varmaankin kaksivuotiskausi S-Osiksen taloudenhoitajana. Vastuullani on kahden osakunnan yhteinen ravintola. Osis toimii nykyään onneksi tilausravintola-periaatteella, eli joka päivä ei tarvitse olla töissä. Melko paljon Osis kuitenkin aikaani on vienyt, aina on jotain korjattavaa tai juoksevia asioita hoidettavana.

Hauskempaa on ollut Osakuntaa edustamassa. Olen ollut mukana SKOn virallisissa delekaatioissa muiden osakuntien vieraana juhlissa tai muuten vaan niin Turussa kuin Helsingissä, Vaasassa ja Kuopiossakin.

Osakuntien vuosijuhlat ovat järjestään olleet parhaita juhlia missä opiskeluaikani olen käynyt. SKOn urhelujoukoissa olen ollut mukana innokkaasti kyykänpeluun merkeissä. Osakunnan naistenjoukkueessa olin mukana Kyykän Akateemisissa MM-kisoissa tänä keväänä jo kolmatta kertaa ja tällä kertaa tuli jo vähän menestystäkin. Kohmaorvokit sijoittuivat naisten sarjassa viidensiksi. Ensi talvena lienee pakko lähteä hakemaan vielä parempaa sijoitusta.

Vähitellen alan kyllä olla valmis liittymään osakunnan eläkeläisten joukkoon. Osakunnasta on luovuttava opiskelujenkin takia, valtion kustantama elämä loppuu kohdaltani lähivuosina ja olisi kai syytä olla siihen mennessä maisteri.

Että näinkin sitä voi opiskeluaikaansa vietää, väitän etten ole aikaani mitenkään huonosti käyttänyt ja on sitä vielä muuhunkin jäänyt. Olen muun muassa ehtinyt tehdä väitöskirjan kulinaariseen teidekuntaan yhdessä ystäväni kanssa. Kulinaarisen tiedekunnan asioista enemmän toisessa jutussa tässä lehdessä.

Kuinka minä tulin Savo-Karjalaiseen osakuntaan

Johanna Nousiainen

Kun syksyllä 1995 tutustuin ensimmäisiä kertoja Turun Yliopiston maisemiin olin jo päättänyt liittyä johonkin osakuntaan. Osakunnista olin kuullut aiemmin muun muassa lukiolla käyneiden helsinkiläisten kertomana. Silloin he tosin painottivat diakuvien avustuksella vain ja ainoastaan kaikkea mikä liittyi enemmän tai vähemmän viinaan ja kaljaan. Abiturienttien mielestä tunti oli jopa tylsempi kuin tavallisesti.

Niin, sinä ensimmäisenä virallisena "koulupäivänä" sitten meidät jaettiin tutorryhmiin, ja kun samaisena iltana olin lukenut osakuntien osuuden opasvihkosista päätökseni oli varma. Liittyisin Savo-Karjalaiseen Osakuntaan.

Seuraavana päivänä sitten kipin kapin malttamattomana rynnistin kohti S-Osiksen ovea, vaikka pahoin epäilinkin ettei paikalla olisi vielä ketään. Ovella pysähdyin hetkeksi keräämään rohkeutta ja johan kuuluikin jostakin luolaston syövereistä lähestyvien askelten ääni. Varovasti otin pari askelta ja samassa eteeni tupsahti partiolaisennäköinen miekkonen, joka saatuaan selville asiani lähti johdattamaan minua läpi synkeän salin kohti synkeää ovea ja ylös synkeitä portaita. Hetkisen ajattelin, että minneköhän tässä on eksytty, mutta istahdettuani pehmoiselle sohvalle kaikki näytti jo paljon

hauskemmalta. Jäsenhakemusta täyttäessäni selvisi, että ihminen jonka kanssa keskustelin oli nimeltään Perttu ja jo seuraavan viikon kokouksen jälkeen olisin ihka oikea jäsen. Käteen lykätty uunituore KÄK olikin jo piste iin päälle.

Piakkoin aloitinkin pirullisen juoneni oppia tuntemaan kaikki osakuntaihmiset mahdollisimman nopeasti. Päivä päivän jälkeen istuin heidän seurassaan tarkkaillen ja opetellen ihmisten nimiä ja pian työni tuottikin tulosta, kun minut hyväksyttiin lauman jäseneksi. Suurta hämmennystä ehti kuitenkin aiheuttaa haluttomuuteni ryhtyä Johanna Toiseksi, Tuomiston Johannan jälkeen, joten siitä lähtien kutsumanimeni on ollut Jomppa, kuten koko pienen ikäni.

Siitä siis alkoi jo yhdeksän kuukautta kestänyt Osakunta historiani. Keväällä 1996 sain kunnian olla Osakunnan 2. Moraalinvartija ja hallitusvirankin sain apusihteerinä, ulkoasiainsihteeriksi Raisa Suomisen sijaisena. Itse toimintaan olen ollut hyvin tyytyväinen, vaikka petraamisen varaakin kyllä löytyy.

Laulukilpailu

Osakuntamme inspehtori, Martti Pulkkinen, julisti vuoden 1995 seniorijuhlissa kaikille osakuntalaisille avoimen kisan, jonka tarkoituksena on löytää osakunnan laulukirjaan uusia osakunta-aiheisia lauluja ja sävellyksiä.

Laulukirjakomiteasta kootun arvosteluraadin suosituksen mukaan jaetaan parhaalle sävellykselle ja sanoitukselle koskenkorvapullot (1/2 l = se perinteinen) jotka arvoisa inspehtorimme lupasi sponsoroida.

M. Pulkkinen laulukilpailu

Savo-Karjalainen Osakunta ry julistaa avatuksi M. Pulkkinen laulukilpailun teosten haun. Kaikki teosehdokkaat tulee toimittaa 31.8.1996 klo 12:00 mennessä SKO:n toimistoon suljetussa kirjekuoressa jonka päälle on merkitty M. Pulkkinen laulukilpailu. Kirjekuorten tulee sisältää

- laulun sanat ja alkuperäinen sävelmä, mikäli sanat ovat sovitettu johonkin vanhaan sävelmään
- laulun sanat ja nuotit mikäli kysessä on aivan uusi sävellys.

Lisäksi toivotaan mukaan liitettävän laulu esitettynä C-kasetilla, tai että sanoittaja/säveltäjä sopivat

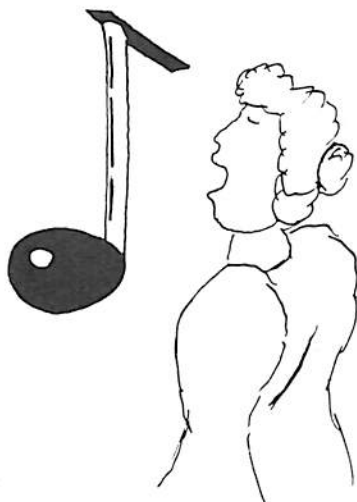
arvosteluraadin kanssa kappaleen esityksestä.

- sanoittajan/säveltäjän yhteystiedot. Tuomariraati päättää ehdokkaiden sijoituksista 31.10.96 mennessä ja kilpailun tulokset julkistetaan 16.11.96. Palkinnot jaetaan tässä samassa tilaisuudessa. Mikäli voittaja ei kuitenkaan pääse noutamaan palkintoaan, on se noudettavissa 1/2 vuoden ajan SKO:n toimistosta, jonka jälkeen arvosteluraati nauttii palkinnon itse.

Juorupalsta

Tällä palstalla paatoimittaja luopuu vastuustaan lehden sisallosta, tai ainakin yrittää....

Hyvöskä on nähty Akateemisessa Kirjakaupassa katselemassa vauvanhoitokirjoja. Vai sillä mallilla on asiat...

Moraalinvartijan palsta

Ottaessani moraalinvartijan viran vastaan olin jo tietoinen, että taistelusta Vanhan Vihtahousun kanssa ei tulisi helppo. Kuka tahansa viherpeukalo voi kuitenkin kertoa, että ei auta nyppiä rikkaruohon lehviä, kun itse pahuuden ydin on juuristossa. Jouduin siis itseni uhraten sukeltamaan kohti tuota suonsilmäkettä ja tulinkin lähes turmelluksi tuota under ground missionia suorittaessani. Ilmoitettakoon siis, että osakuntalaisten synkät salaisuudet eivät ole sen arvoisia, että niiden kadotettujen sielujen pelastusyritykset kannattaisivat. Helpotuksesta tyydyn siis vain nyppimään niitä lehviä ja luovutan voiton kunnialla 1-0, moraalinvartija vs. pelsepuupi.

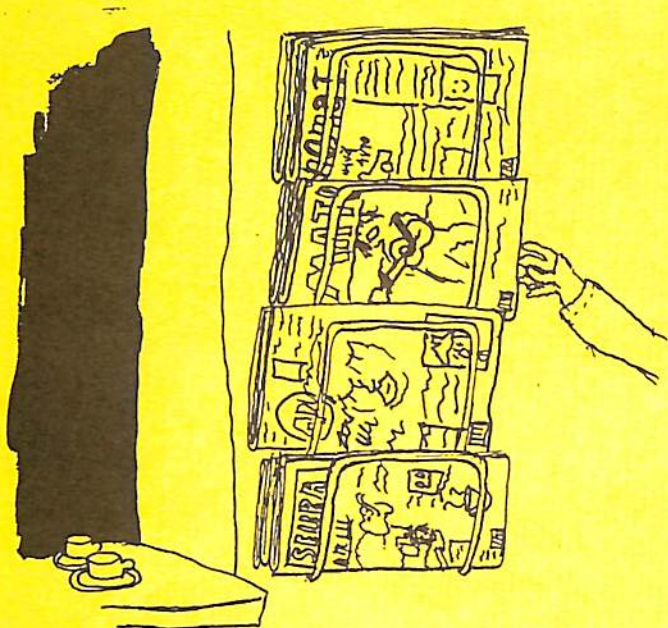
Inspehtoorin vaihto

Hyvin arvostetun inspehtoorimme Martti Pulkkisen siirtyessä emeritusprofessorikuntaan tuli osakunnassamme aiheelliseksi uuden inspehtoorin valinta. Pitkällisen tutkimusprosessin tuloksena saatiin osakunnalle nimettyä 26.4. uusi inspehtoori Kari Immonen. Hyvin onnistuneessa ja luonnikkaassa tilaisuudessa oli paikalla osakuntalaisia, niin junioreita kuin senioreitakin, toimiston täydeltä.

Toivotamme Martille hyvää emeritusprofessuuriuutta ja Karille mukavaa ja hyvin jatkuvaa inspehtoorikautta.

Se on SKO !

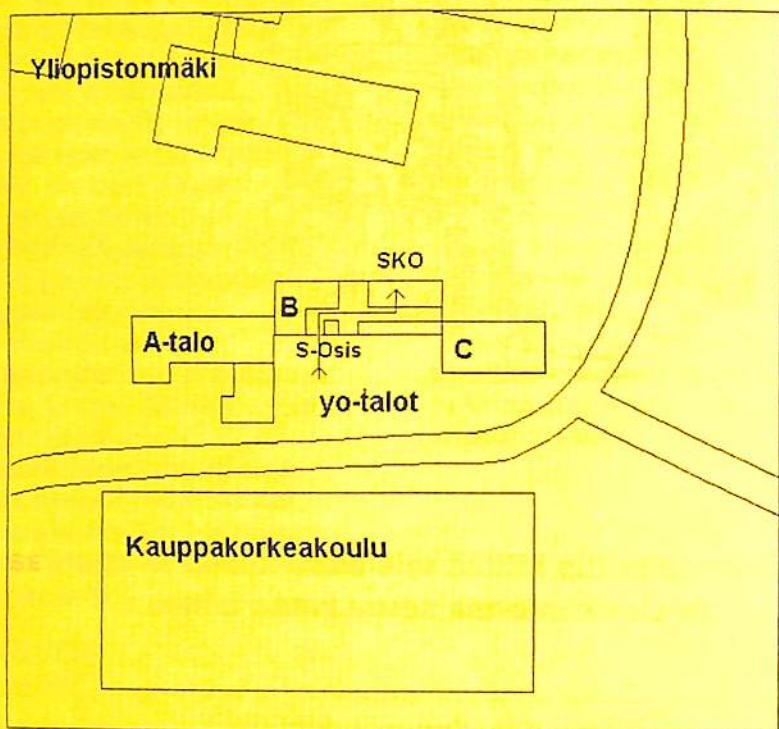

Lehden toimitus kiittää mielenkiinnosta ja suuntaa mielenkiintonsa seuraavaan lehteen.

Istuu Käki linnunlauluissa,
istuu Turun kellot seisoissaan.
Istuu kihti muorin pohjeluissa,
mut sydämessään istut sinä vaan.

Kuinka löydät Savo-Karjalaisen Osakunnan

YO-Talo B
S-osis